

စိုးမိုးစာပေ

ဆို : ချင်းဝတ္ထုသစ်

နှုတ်သီး

ချစ်သူရဲ့ရင်ထဲက
ဒိုရေမီဟတွေ

ပုံနှိပ် : ၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ၊ ၁၀ ရက်

အခန်း(၁)

အခန်းတံခါးရှေ့ကို မရောက်ခင်ကတည်းက ရွံ့ကြောက်စိတ်နှင့် ဇဉ်
ခြေလှမ်းတို့ တွန့်ဆုတ် သွားခဲ့သည်။ ။

အန်တီယုနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမည့် အရေးကိုတွေးမိတိုင်း ဇဉ် စိတ်
ကို အလိုလို စိုးကြောက် နေတတ်ခဲ့တာ အခုမှ မဟုတ်။

“မိဇဉ် ဝင်ခဲ့လေ၊ ဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ”

အသံက ပြတ်သားစူးရှပြီး အမိန့်သံဆန်သည်။ ။ ရပ်မိနေသောခြေလှ
မ်းတို့ ကို ဇဉ် ရွေ့လှမ်း လိုက်ရင်း စေ့ပိတ်ထားသောတံခါးကို
ညင်သာစွာပဲ တွန်းဖွင့်ဝင်လိုက်သည်။ ။

အခန်းထဲရောက်သော ကျောမှီ ကုလားထိုင်ကြီးမှာ ကိုယ်ဟန်မတ်မ
တ်နှင့် ခြေချိတ်နေသော အန်တီယု မျက်ဝန်းတွေက ဇဉ် ခန္ဓာကိုယ်ကို
သေးငယ်ကျုံ့ဝင်သွားစေမတတ် ရှိ၏။

“ဘာလို့ ဒီလောက်ကြာနေတာလဲ ဇဉ်၊ မင်းကိုငါ ခေါ်ခိုင်းထားတာ
ကြာလှနေပြီ”

အပြစ်တင်သံစွက်သော မေးခွန်းကြောင့် ဇဉ် ခေါင်းကလေးငုံ့ပြီး ရို
ကျိုးစွာ ရပ်နေရာမှ ဖြေရှင်းချက်ပေးရသည်။ ။

“ဇဉ် ရေချိုးနေလို့ ပါ အန်တီယု၊ အေးအေး လာခေါ်တော့ ရေချိုးခန်း
ထဲမှာ ခေါင်းလျှော် နေလို့ ပါ”

အန်တီယု မျက်ဝန်းတွေက ရှာဖွေစက်တစ်ခုလို ဇဉ်ကို ခြေဆုံးခေါင်းဖျား အကဲခတ်ကြည့် သည် ။

ခေါင်းလျှော်ပြီးစ ဆံနွယ်တွေကို ခါးစပ်အထိ ဖားလျားချထားပြီး ပန်းနုရောင် ဘလောက်(စ်) အင်္ကျီလေးနှင့် အရောင်တူ ဂါဝန်ဖားဖားလေးကို ဝတ်ဆင်ထားသော ဇဉ် အသွင်လေးက နုဖပ် ကြော့ရှင်းနေသည် ။

သူမခေါ်လိုက်တာမို့ ကသောကမျော ထွက်လာပုံပေါ်သည် ။ ဝင်းမတိန်သော မျက်နှာ လေးမှာ ဘာမှ ခြယ်သမထားပါ။ အရင်ကဆိုလျှင် ရှင်မတောင်သနပ်ခါးလေး ဖွေးနေအောင် လိမ်းခြယ်ထားတတ်သော ဇဉ်သည် ဘာမှ မလိမ်းခြယ်ပါဘဲလည်း ချောမောပါသည် ။

မျက်ခုံးတွေက ထူထဲ ပိန်းနေတာမျိုး မဟုတ်ပါဘဲ စိမ်းမြပြီးထင်းနေသည် ။ မျက်နက်အိမ် လေးကျယ်သော မျက်ဝန်းတွေက နက်မှောင်ပြီး စွဲမက်စရာကောင်း၏။

အတုတပ်ထားသလား ထင်ရလောက်အောင် ရှည်လျားကော့နက်သော မျက်တောင်ကြီးတွေ ကြောင့်လည်း ဇဉ်ဆိုသော ကောင်မလေးရဲ့ မျက်ဝန်းတွေက စွဲဆောင်နိုင်စွမ်း ရှိနေတာဖြစ်သည် ။

နှာတံလေးကပေါ်၍ နှုတ်ခမ်းလေးတွေက ပြည့်ဖြိုး နီရဲနေတာမို့ ဆိုးဆေးကူစရာမလိုအောင် လှပလွန်းသည် ။

ဒီကောင်မလေးရဲ့ အလှတွေက မနာလိုစရာ ကောင်းလောက်အောင် ပဲ ရှေးဆုတောင်း ကောင်းခဲ့တာဟု သူမ အမြဲတမ်းတွေးခဲ့ဖူးသည် ။

“ကဲ ထိုင်စမ်း ဇဉ်၊ ငါ မေးစရာရှိလို့ ခေါ်ခိုင်းလိုက်တာ”

သူမဆိုတော့ ဇဉ် မျက်နှာချင်းဆိုင်က ကျောမှီမပါသော ခြေတံရှည်ခုံ

လေးမှာ ဝင်ထိုင်သည် ။ သည် အခန်းထဲ ဆက်တီစားပွဲခုံလေး နံဘေးမှ ကျောမှီထိုင်ခုံက တစ်ခုပဲရှိကာ သူမအတွက် သီးသန့် ထားသော ထိုင်ခုံဖြစ်သည် ။

သူမ ထိုင်ခုံထက်နိမ့်ပြီး ကျောမှီမပါသော ခြေတံရှည်ထိုင်ခုံ နှစ်လုံးပါပဲ တခြားသူထိုင်ဖို့ ချပေးထားသည် ။

ဒါက တမင်စီစဉ်ထားသော ဒေါ်ယုယနွယ်ရဲ့ အစီအစဉ်ဖြစ်သည် ။

သူမရှေ့က ခုံပုလေးမှာ ကျုံ့ကျုံ့လေးထိုင်နေသော ဇဉ်းကိုကြည့်ကာ သူမသိချင်သော မေးခွန်းကို မေးလိုက်သည် ။

“မင်းကို မနေ့ညနေက ဦးနေဇော် ဘာခေါ်ပြောတာလဲ”

အန်တီယု အမေးစကားကြောင့် ဇဉ်း ခေါင်းကလေးမော့ကာ မျက်နှာ ကံဝန်းလေးတွေနှင့် မော့ကြည့်၏။

ကကြီးပုံ ဆံပင်တွေကို နဖူးပြင်လေးပေါ်လွင်အောင် အနောက်ဘက် လှန်သိမ်း ပြီးသင် ထားသော အန်တီယုမျက်နှာက တည်ငြိမ်သောအလှ နှင့် တင့်တယ်သည် ။ လှပပြီးသောမျက်နှာကို အိမ်နေရင်းတောင် ကရင် မ်တစ်ခုခု လိမ်းခြယ်ပြင်ဆင်ထားတတ်တာမို့ အန်တီယုမျက်နှာက အသက်အရွယ်နှင့် မလိုက်ဖက်အောင် လှပပါသည် ။

အသက်သုံးဆယ့်ငါးနှစ်ဆိုပေမယ့် အသက်နှစ်ဆယ်ကျော် ဇဉ်း ထက် ဆယ့်ငါးနှစ်နီးပါး အသက်ကြီးတာလို့ တောင် ထင်မှတ်စရာမရှိပါ။

ကျောလယ်အထိရှည်သော ဆံပင်တွေကို နီညိုရောင်ဆိုးထားတာမို့ အန်တီယုရဲ့ ပြင်ဆင် ခြယ်သတတ်မှုက ချီးကျူးလောက်သည် ။

“သံယောဇဉ် မင်းကိုငါ မေးနေတယ်လေ”

စူးခနဲ အသံနှင့်အတူ အန်တီယုရဲ့ မျက်ဝန်းအကြည့်တွေက ဧည့် မျက်နှာလေးပေါ် စူးစူးနစ်နစ် ကျရောက်လာသည်။ ။

“ဟို ဘာမှ မပြောပါဘူး အန်တီယု၊ ဒီလိုပါပဲ ဘာဘက ဟိုတုန်းက အဖြစ်အပျက်တွေကို စိတ်လိုလက်ရ ပြန်ပြောပြတာမျိုးပါ”

ဧည့် မျက်နှာတစ်ချက်မပျက်ဘဲ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်လေးပြောတော့ အန်တီယု ယုံကြည်သွား ခဲ့ပုံရသည်။ ။ ဒါပေမဲ့ အကဲခတ်ကြည့်နေသော မျက်ဝန်းတွေကတော့ စူးရှတောက်ပ နေတုန်းရှိသည်။ ။

ကျောစိမ့်စရာကောင်းသော အန်တီယု အကြည့်တွေကို ရှောင်လွှဲရင်း ဧည့် အခန်းပြတင်း ဆီကို ငေးကြည့်နေလိုက်၏။

“အေး နင့်အဘက သူငယ်ပြန်နေပြီထင်တယ်၊ လူက ဒုက္ခိတ၊ ဘာစီးပွားရေးကိစ္စမှ ဝင်မလုပ်နိုင် မကိုင်နိုင်တာတောင် ငါ့ကိုခေါ်ပြီး ဟိုမေး ဒီမေး စစ်လား ဆေးလား လုပ်နေတတ် သေးတယ်”

ထုံးစံအတိုင်း အဘ အပေါ် အပြစ်တင်စကားတွေကို အန်တီယု ဆိုနေခဲ့ပြန်သည်။ ။ ဧည့် တစ်ခွန်းမှ ခွန်းတုံ့မပြန်ဘဲ နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်သည်။ ။ ဘာဘအပေါ်မှာ အန်တီယုရဲ့ ဆက်ဆံပြောဆို ပုံတွေ ဟိုးအရင်တုန်းကနဲ့ မတူတော့တာ ကြာခဲ့ပြီ။

ဘာဘ တစ်ယောက် ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ကာ ခါးဆစ်ရိုးထိခိုက်၍ အောက်ပိုင်းသေသွားသော ဒုက္ခိတ ဘဝရောက်သွားကတည်းက ဖြစ်သည်။ ။

မှတ်မှတ်ရရ လွန်ခဲ့သော လေးနှစ်ကျော်ခန့်ကတော့ အန်တီယုသည် ဘာဘရဲ့ ဇနီးမယား တစ်ယောက်အဖြစ် ဒီအိမ်အိမ်ကြီးပေါ်ကို ရောက်လာသည်။ ။ ဘာဘထက် အသက်ထက်ဝက်နီးပါးခန့် ငယ်ရွယ်ပေမယ့် အ

နံတီယုသည် ချောမောလှပပြီး ချစ်စရာကောင်းသူ ဖြစ်သည်။ ။

“ဇဉ်လေးက အချောလေးပဲ၊ ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာ အန်တီယုကို လည်း မိသားစုလို သဘောထားနော် ဇဉ်လေး”

ရုပ်ကလေး ချောမောသလို အပြောလည်း ချို၊ အပြုံးလေးတွေလည်း ချိုသော အန်တီယုကို ဇဉ်လည်း ခင်မင်သွားခဲ့မိသည်။ ။

ဇဉ်ရဲ့ အစ်မကြီးသာသာ အရွယ်ပေမယ့် အန်တီယုက သူ့ကိုယ်သူ အဒေါ်တစ်ယောက်လိုပဲ ပြောဆိုတာမို့ ဇဉ်လည်း အန်တီယုဟု ပဲ ခေါ်ခဲ့သည်။ ။

ဘဘရဲ့ အပေါ်မှာ ရော ဇဉ်အပေါ်မှာ ပါ အန်တီယုက ဂရုစိုက်သည်။ ။ အချစ်ပိုသည်။ ။ ထို့အတွက် ဘဘက ကျေနပ်ဝမ်းသာနေခဲ့သည်။ ။

“သမီး ယု အပေါ်မှာ သူစိမ်းလို သဘောမထားနဲ့ နော်၊ ကိုယ့်ရဲ့ အဒေါ်သားချင်းလိုပဲ သဘောထား ဟုတ်လား သမီး”

ဘဘစကားကိုလည်း ဇဉ် နာခံပါသည်။ ။ အန်တီယု အပေါ်မှာ ဇဉ် အမြဲတမ်း လေးစားရှိသေ ခဲ့သည်။ ။ ဒါပေမဲ့ အန်တီယုရဲ့ ဆက်ဆံပြုမူပုံ အားလုံးသည် မယုံနိုင်စရာကောင်းအောင် ပြောင်းလဲ သွားခဲ့သည်။ ။

တစ်သက်တာလုံး ကျန်ရှိသည့် ဘဝသက်တမ်းကို အောက်ပိုင်းသေ ဒုက္ခိတကြီးဘဝနှင့် အပြီးတိုင် ဖြတ်သန်းရတော့မည့် ဘဘ အခြေအနေကိုသိလိုက်တော့

“ဇဉ် အခြေအနေတွေကတော့ မင်း သိထားတဲ့ အတိုင်းပဲ၊ မင်း ဘဘက ဒီဘဝကြီးနဲ့ ပဲ အဆုံးသတ်ရတော့မယ်၊ ဒီတော့ မင်းလည်း ဘွဲ့လွန် ဆက်တက်လို့ မဖြစ်တော့ဘူး”

“ဟင် ဘာလို့ လဲ အန်တီယု”

“မင်း အိမ်မှာ ပဲ ရှိနေရမယ်၊ မင်းဘာရဲ့ ဝေယျာဝစ္စတွေကို မင်းတာဝန်ယူရမယ်၊ ငါက စီးပွားရေးကိစ္စတွေနဲ့ လုံးပန်းနေရတော့မှာ ဆိုတော့ အိမ်မှာ မင်းရှိမှ ကိုဖြစ်မှာ ”

ဇေ ဘွဲ့လွန်ဆက်တက်မည့် အစီအစဉ်ကို ဖျက်ခဲ့ရသည်။ အန်တီယူရဲ့ အစီအမံအတိုင်း နာခံ ခဲ့သည်။ ဘာသည် ဇေ့ဘဝရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ဟူသော အသိနှင့် ဇေ ခေါင်းညိတ်ခဲ့တာလည်း ဖြစ်သည်။

ဇေ လူမမည် အရွယ်လေးမှာ ပဲ မိဘတွေ တိမ်းပါးပြီး ခိုကိုးရာမဲ့နေတော့ မေမေ့ဘက်က ဦးလေးအငယ်ဆုံး တော်စပ်သူ ဘာ ဦးနေဇော်က ဇေ့ကို အမွေစား အမွေခံအဖြစ် မွေးစားခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေ၊ လိမ္မော်ခြံတွေ၊ ပွဲရုံတွေ အများကြီးပိုင်ဆိုင်သော ဦးနေဇော်သည် သားသမီး ရတနာမရှိ။ ဇနီးကလည်း ဆုံးပါးခဲ့တာမို့ ဇေ့ကိုပဲ အချစ်ပိုခဲ့သည်။

အန်တီယူကို လက်ထပ်လိုက်ခြင်းသည် ပင် ဇေ့ကို စောင့်ရှောက်ဖို့ အတွက်ဟု ဘာ ပြောခဲ့ ဖူးသည်။

အခုတော့ အန်တီယူသည် ဘာ စိတ်ကူးထားခဲ့သလို မိန်းမတစ်ယောက် မဟုတ်ဆိုတာ ဘာသိခဲ့ပြီဟု ဇေ့ ထင်ပါသည်။

“ဟဲ့ မိဇေ နင် ဘာလုပ်နေတာလဲ”

စူးခနဲ နားထဲကိုတိုးဝင်လာသော အန်တီယူအသံကြောင့် ဇေ့ အတွေးတွေ ပြတ်တောက်သွား ခဲ့သည်။

“ရှင် အန်တီယူ ဇေ့ နားထောင်နေပါတယ်”

“အမလေးတော် တော်တော် အလေးစိုက် နားထောင်နေပုံပဲ၊ ကဲ ပြန်တော့ ညည်းဆံပင် ဖားလျားကြီးနဲ့ နေတာ ငါ မကြိုက်ဘူး၊

ခေါင်းလျှော်ပြီးရင် ဆံပင်ခြောက်အောင်သုတ်ပြီး ပြန်စည်း ထားစမ်း၊
ကဲ သွားတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီယု”

ခေါင်းကလေးငုံ့ပြီး အန်တီယုရဲ့ အခန်းထဲက ဇင် ထွက်ခဲ့သည် ။
မွန်းကျပ်နေခဲ့သော စိတ်တွေ က အခုမှ ပဲ လွတ်လပ်သွားခဲ့သလိုရှိသည်
။

သည် အိမ်၊ သည် ခြံကြီးထဲမှာ ပဲ တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့ အချိန်ကုန်ဖြတ်
သန်းရင်း ရှင်သန်ခဲ့ရသော ကာလတွေက ဇင် ကျောင်းပြီးကတည်းကဖြ
စ်သည် ။ ဘာဘရဲ့ အနားမှာ အရိပ်လို စောင့်ရှောက်နေခဲ့ တာမျိုးလည်း
မဟုတ်ပါ။

အများအားဖြင့် ဘာဘသည် တစ်ယောက်တည်း အခန်းအောင်းနေတ
တ်တာက များ သည် ။ ခိုင်းစရာ တစ်ခုခုရှိမှ အခန်းထဲက ဘဲလ်တီးပြီး
ခေါ်တတ်သည် ။

အိမ်မှာ အေးအေးနှင့်ဒေါ်ဆိုင် ဆိုသော အကူအဖော်တွေက ရှိပေမ
ယ့် ဘာဘက မခိုင်းတတ်ပါ။ ဦးစိုင်းမောက်ကိုပဲ သူ့အခန်းထဲခေါ်ကာ စေ
ခိုင်းတတ်သည် ။

ဇင်ကိုတောင် တွေ့ချင်မှ ဘာဘခေါ်တတ်သည် ။

မနေ့ကတော့ ဘာဘ ဇင်ကို တွေ့ချင်သည် ဆိုကာ ခေါ်သည် ။ ပြီး
တော့ နှစ်ကိုယ်ကြား စကားတွေကို ပြောခဲ့သည် ။

“သမီးကို ဘာဘခေါ်တာ တခြားအကြောင်းတော့ မဟုတ်ဘူး သမီး၊
သမီးရဲ့ အနာဂတ် အတွက် ပြောချင်လို့ ကွဲ့၊ ယုယနွယ်ကို သမီးအတွက်
အားကိုးလောက်မယ့်အဖော်လို့ ဘာဘထင်ခဲ့ မိတာ မှားသွားပြီ၊ အင်း ဒါ

ကို သမီးလည်း သိမှာ ပါလေ။ အခုတော့ အဆင်ပြေသလိုနေဦး သမီး၊ အချိန်တန်ရင် သမီးအနာဂတ်အတွက် ဘာပိုင်ဆိုင်သမျှ လွှဲပေးခဲ့မှာ ပါ။ ဒါတွေကို သမီးရင်ထဲမှာ ပဲ ထား၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဖွင့်မပြောနဲ့ နော်သမီး၊ ယုယနွယ်တောင် မသိစေနဲ့ ဟုတ်လား။”

ဘဘစကားတွေကို ဇဉ် ခေါင်းညိတ်ခဲ့သည်။ ။ ဒါကြောင့်လည်း အန်တီယုမေးတော့ ဘာမှ မပြောခဲ့ပါ။ တကယ်ဆို ဒီအိမ်ကြီးမှာ ဇဉ် ဘယ်သူ့ကိုမှ မယုံပါ။ ဒေါ်ဆိုင်ကော အေးအေးပါ အန်တီယုရဲ့ ဘက်တော်သားတွေပဲ ဖြစ်သည်။ ။

ဒါတွေကို ဘဘလည်း သိတာမို့ သူ့ရဲ့ လူယုံတော် ဦးစိုင်းမောက်ကိုပဲ ယုံကြည်စေခိုင်း တတ်သည်။ ။

အန်တီယုက အလိုမကျပေမယ့် ဘဘကို မလွန်ဆန်ရဲသေးတာမို့ ဦးစိုင်းမောက်ကို အပြစ် မရှာရဲပါ။ ။ ဟိုးအရင်က ဒီအိမ်ကြီးမှာ ရှိတဲ့ အလုပ်သမားမှန်သမျှ ဘဘ အိပ်ရာပေါ်လဲကတည်းက အစားထိုးပြောင်းလဲ ခဲ့ရပြီးပြီ။

ဦးစိုင်းမောက်တစ်ယောက်ပဲ ကျန်ရစ်တာဖြစ်သည်။ ။

အန်တီယုရဲ့ အပြုအမူ ဆက်ဆံပုံတွေက သိသာစွာ ပြောင်းလဲသွားခဲ့တာ အမှန်ဖြစ်သည်။ ။

နုတ်က ဖွင့်ဟဝန်မခံသည့်တိုင် အသက်အရွယ်ချင်း ကွာခြားလွန်းသော ဘဘကို လက်ထပ် ယူခဲ့ခြင်းသည် ဘဘ ပိုင်ဆိုင်သောအမွေတွေကို မက်မောခင်တွယ်နေ၍ ဆိုတာ ထင်ရှားလို့ နေသည်။ ။

ဟန်ဆောင်မျက်နှာဖုံး ကွာကျခဲ့ပြီးသော ဒေါ်ယုယနွယ်ရဲ့ ပကတိမျက်နှာကို ဘဘနှင့် ဇဉ်တို့ မြင်တွေ့နေရပြီးသည့်နောက်မှာ တော့ ... ။

အခန်း(၂)

“တူ တူ တူ”

ဧည့်ခန်းထဲက ဖုန်းသံက အဆက်မပြတ် မြည်နေပေမယ့် သူမ သွား
မကိုင်ဖြစ်သေးပါ။ စစ်ဆေးလက်စ စာရင်းဇယားတွေထဲမှာ ပဲ အာရုံကို
နစ်မြုပ်ထားမိဆဲ။

“တူ တူ တူ”

တယ်လီဖုန်းကလည်း မရပ်မနား ဆက်မြည်နေဆဲ ရှိသည် ။ သည်
တော့မှ သူမ ချာခနဲ လှည့်ကြည့်မိသည် ။

ကော်ဖီဗန်းလေးကို ကိုင်ကာ ဝင်လာသော အိမ်ဖော်မလေး အေး
အေး ကိုမြင်လိုက်တာမို့

“မိအေး ဖုန်းကို လာကိုင်လိုက်စမ်း၊ ငါ့ကိုမေးရင် မရှိဘူးလို့ ပြောလို
က်”

အလုပ်ရှုပ်နေတုန်း အနှောင့်အယှက် ပေးလာသောဖုန်းကို အလိုမ
ကျစိတ်နှင့် မိအေးကို ကိုင်ခိုင်းလိုက်သည် ။ မိအေးက ကော်ဖီဗန်းလေး
ကို သူမအလုပ်စားပွဲ ထောင့်စွန်းမှာ တင်ပေးပြီး အဆက်မပြတ် မြည်နေ
သောဖုန်းကို သွားကိုင်၏။

“ဟဲလို အမိနဲ့ရှိပါရှင်”

“...”

“ဟုတ်ကဲ့ ဟို မရှိပါဘူးရှင်”

“...”

“ဟို မညာပါဘူးရှင်၊ မမကြီး တကယ်မရှိတာပါ”

“...”

“ဟို မဟုတ် အဲ ဟို မရှိလို့ ပါ”

မိအေးရဲ့ အူတူတူ အတတ စကားသံတွေကြောင့် သူမ စိတ်မရှည်နိုင်စွာ မျက်မှောင်ကုတ် လှည့်ကြည့်မိသည်။ တစ်စုံတစ်ခုကို စိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေသော မျက်ဝန်းတွေနဲ့ မိအေး သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေရင်း

“ဟို ဟို နေ နေအထက် တဲ့ မမကြီး”

မိအေးစကားကြောင့် သူမ မျက်လုံးတွေ ဝိုင်းစက်အံ့ဩသွားခဲ့သည်။ ရင်မှာ ထိတ်ခနဲ လှုပ်ရှားမှုနှင့်အတူ လူကလည်း ထိုင်ခုံက ထရပ်ပြီးဖြစ်နေသည်။

မိအေး လက်ထဲကဖုန်းကို လှမ်းယူပြီး နားထောင်လိုက်တော့

“ဒေါ်ယုယနွယ် ဟုတ်ပါရဲ့ နော် အဟွန်း”

လှောင်သလို အမေးစကားနှင့်အတူ ခပ်ရိရိ ရယ်သံတစ်ချက်ကိုလည်း ကြားလိုက်ရ သေးသည်။

“အထက် ဘာကိစ္စရှိလို့ လဲဟင်”

“သိပ်အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားကိုလွမ်းလို့ တွေ့ချင်လို့ ဖုန်းဆက်တာကို ခင်ဗျားကြီး က မရှိဘူးလို့ ပြောခိုင်းတာတော့ တကယ်ရက်စက်လွန်းတယ်ဗျာ”

“ဟို အဲ အင်း ခဏနော်၊ အထက် ခဏလေး”

သူမ မျက်စိမျက်နှာပျက်နှင့် ရပ်ကြည့်နေသော မိအေးကို ခပ်စူးစူး ရင်ဆိုင်ကြည့်ပစ်လိုက်ရင်း

“နင်က ဘာစောင့်နေတာလဲ သွားတော့လေ”

“ဟုတ် အဲ ဟို မမကြီး ဘာခိုင်းစရာရှိသေးသလဲ မေးမလို့ ပါ”

“မရှိဘူး သွားတော့ ငါမခေါ်ဘဲ ဝင်မလာနဲ့ တော့ သွား”

မိအေး ခေါင်းကလေးငုံ့ကာ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည် ။ သည်တော့မှ လက်ထဲက ဖုန်းကို သူမနားမှာ ကပ်နားထောင်လိုက်သည် ။

“အထက် ဆောရီးနော် အထက်ဆီက ဖုန်းလို့ မ ဘယ်လိုမှ ကို ထင်မထားမိလို့ ”

“မ တကယ်နေနိုင်တယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ဆီ ဖုန်းဆက်မယ်ဆိုလို့ ဖုန်းကိုမျှော်နေတာ၊ အရူးကြီးကိုဖြစ်လို့ ”

နေအထက် လေသံမှာ မကျေမနပ်ဖြစ်နေတာ အထင်အရှား။ သူမကို စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်မည် ဆိုလည်း ဖြစ်လောက်စရာကောင်းသည် ။ တစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်း ဖုန်းဆက်မည်ဟု ကတိပေးခဲ့ပြီးမှ သူမဘက်က ပျက်ကွက်ခဲ့တာဖြစ်သည် ။

“ပြောစမ်းပါဦး မ၊ မ ဘာသဘောနဲ့ ကျွန်တော့်ကို အဆက်ဖြတ်ထားတာလဲ၊ ကျွန်တော့်ကို ခေါက်ထားချင်တဲ့ သဘောလား၊ ဒါတော့ လုံးဝ မဖြစ်သင့်ဘူးနော် မ”

“အို မဟုတ်တာ အထက်ရယ်၊ မ မှာ အလုပ်တွေရှုပ်ထွေးနေလို့ ပါကွယ်၊ အခုတောင် စာရင်းဇယားတွေနဲ့ နပန်းလုံးနေရတာ၊ လုံးဝ မအားဘူး”

“မအားတာတွေ အားတာတွေ မောင် မသိဘူး မ၊ အခု မကို မောင် အရမ်းတွေ့ချင်နေတယ်၊ အဲဒါ မ ကို ဘယ်လိုတွေ့ရမလဲ”

“အထက်ရယ် မ ဒီရက်တွေ ဘယ်လိုမှ မအားလို့ ပါ၊ ဒီတစ်ရက်နှစ်ရက်ဆို ရှမ်းပြည်နယ် ဘက်က ဧည့်သည် တွေလည်း လာဦးမှာ ”

“ဘယ်သူတွေလဲ မ၊ မောင့်ထက်တောင် အရေးပါနေလို့ လား”

သူမ စိတ်ညစ်သွားမိသည် ။ နေအထက်ရဲ့ တစ်ဇွတ်ထိုးနိုင်မှုတွေကို ဒါတွေကြောင့်ပဲ သူမ စိတ်ရှုပ်မိတာဖြစ်သည် ။ အခုလည်း တမင်ဆိုးပြနေတာတော့ စိတ်ပျက်မိ၏။

“မ ပြောဗျာ၊ ကျွန်တော် တွေ့ချင်တယ်၊ မ လာဖို့ ခက်ခဲနေရင် မောင် ကိုယ်တိုင် အိမ်အထိ အရောက်လာမယ်”

သူမ မျက်လုံးတွေတောင် ပြူးသွားချင်သည် ။ နေအထက်က ပြောလို့ ရတာမဟုတ်ပါ။ အခုတောင် အိမ်ဖုန်းကို ဘယ်က ဘယ်လိုရသွားခဲ့သည် မသိ။

“မ ဖုန်းချလိုက်တာ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“မဟုတ်ပါဘူး အထက်ရယ်၊ ဒီလိုလုပ် မနက်ဖြန် မင်းနဲ့ မ လာတွေ့မယ် ဟုတ်လား”

“တကယ်နော် မ မောင် ဘယ်ကစောင့်နေရမှာ လဲ”

“အင်း အရင်ဆုံနေကျအတိုင်းပေါ့ကွာ၊ မ အရောက်လာခဲ့မယ် ဟုတ်ပြီလား”

“အိုခေ သင့်ခယူပဲ မ၊ မ ကို အရမ်းခိုက်တယ်ဗျာ”

ခွဲနဲ့နဲ့ အသံနှင့်အတူ အနမ်းတစ်ချက်ကို ဖုန်းထဲကကြားရသည် ။

သူမ ပြီးမိရင်း ဖုန်းလေးကို ပြန်ချလိုက်သည်။ ။

ထိုအခိုက်မှာ ပဲ အခန်းတံခါးဝမှာ လူရိပ်တစ်ခုကို ရိပ်ခနဲမြင်လိုက်
တာမို့ ဒေါ်ယုယနွယ် ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ။

မိအေးတော့ မဟုတ်နိုင်။ ဒေါ်ဆိုင် များ လား။

“ဘယ်သူလဲ”

သူမ ခပ်စူးစူးမေးလိုက်တော့ အခန်းဝမှာ မြင်လိုက်ရတာ သံယောဇ
ဉ် ဖြစ်နေသည်။ ။

“ဘာကိစ္စလဲ ဇဉ်”

“ဘဘက စာရင်းတွေစစ်ပြီးရင် သူ့ဆီ ယူလာခဲ့လို့ မှာ လိုက်လို့ ပါ
အန်တီယု”

သူမ မျက်နှာမဲ့ကျသွားရင်း အံ့ကိုတင်းခနဲ ကြိတ်မိသည်။ ။ လူကသာ
ဒုက္ခိတဖြစ်နေတာ ဦးနေဇော်က အခုချိန်ထိ လုပ်ငန်းကိစ္စတွေမှာ ဝင်
ရောက်စွက်ဖက်နေသည်။ ။

သူမ တာဝန်ယူထားရသည် ဆိုပေမယ့် ဦးနေဇော်က ယုံကြည်စွာ လွှဲ
အပ်ထားတာမျိုး မဟုတ်ပါ။ လစဉ် စာရင်းဇယားတွေကို အသေအချာ စိ
စစ်တတ်၏။

အခုလည်း လစဉ် တင်ပြရသော စာရင်းတွေကို ယူလာခိုင်းနေ၏။

“အေး ပြီးရင် ငါ ယူသွားလိုက်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဇဉ် သွားလိုက်ဦးမယ် အန်တီယု”

လှည့်ထွက်သွားသော သံယောဇဉ်ကို ငေးကြည့်နေရင်းမှာ အလိုမ
ကျစိတ်တို့ မွန်းကျပ်နေသည်။ ။

ကိုယ့်ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုနှင့် အကြံအစည်အတွက် အခုအချိန်မှာ အရာရာကို သည်းခံ မျိုသိပ် ထားရမည်။ ရည်ရွယ်ချက်တွေ ပြည့်မြောက်သွားခဲ့ရင်တော့ ... ။

*

အခန်း(၃)

ဆိုင်ကလေးက တိတ်ဆိတ်ငြိမ်းချမ်းသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ရှုခင်းတွေကို ငေးမောရင်း ထိုင်နိုင်သော စားပွဲဝိုင်းတွေရှိသလို ကိုယ့်စားပွဲဝိုင်းနှင့် ကိုယ် သီးသီးသန့်သန့်ရှိအောင် အပြာနုနှင့် ခန်းဆီးတွေနှင့် ကာရံဖွဲ့ပေးထားသော စားပွဲဝိုင်းတွေလည်း ရှိနေသည်။

ကားကို ပါကင်မှာ ထိုးရပ်ပြီး သူမ ဆင်းလိုက်သည်။ နေကာမျက်မှန်ကြီးနှင့် သူမကိုမြင်တွေ့ နှုတ်ဆက်လာမည့်သူ မရှိနိုင်မှန်းသိပေမယ့် စိတ်က သိပ်တော့မလုံခြုံပါ။

ခြေလှမ်းတို့ ခပ်သွက်သွက်လေးလှမ်းကာ ဆိုင်ထဲလှမ်းအဝင်မှာ ပဲသူမရှိရာကို လျှောက် လာသော နေအထက်ကို မြင်လိုက်သည်။

နီညိုရောင်ရှုပ် အပြင်ဘက်က မီးခိုးရောင်ကုတ်ကို ကြယ်သီးမတပ် နက်(ခ)တိုင် မတပ်ဘဲ ဝတ်တတ်တာ နေအထက်ရဲ့ စတိုင်ဟု ပဲ ပြောရမည်ထင်သည်။

ကုပ်ထောက်ဆံပင်တွေက အညိုရောင်ဆိုးထားသည်။ နဖူးကို လှန်ဖီးသင်ထားသည့်တိုင် ဆံနွယ် အခွေအလိပ်လေးက နဖူးပေါ်ကျနေ၏။ မြင့်မားသော အရပ်အမောင်းနှင့် စမတ်ကျ နေသော ဘောင်းဘီရှည်ကလည်း မီးခိုးရောင်ပဲ ဖြစ်သည်။

မျက်ဝန်းတွေကို ကာကွယ်ထားသော မျက်မှန်နက်ကိုချွတ်ကာ နေအထက် အပြုံးနှင့် နှုတ်ဆက်သည် ။ တိုစိပ်စိပ် မျက်တောင်တို့ ကာရံထားသော မျက်ဝန်းတွေက အပြုံးတွေ အရိပ်ထင် နေသည် ။

မျက်ခုံးထင်းထင်းနှင့် စူးရှသောမျက်ဝန်းတွေ၊ ကျစ်လစ်ပေါ်လွင်သော နှာတံနှင့် စိမ်းမြသော မွေးညှင်းပါးသိုင်းရာတို့ ရေးရေးထင်သော နှုတ်ခမ်းပိပိ တစ်စုံ။

အားလုံးကို ပေါင်းစပ်လိုက်တော နေအထက်သည် နှစ်ခါပြန်ငေးလောက်သော ယောက်ျား တစ်ယောက်ဆိုတာ သူမ မငြင်းနိုင်ပါ။

သူမထက် ဆယ်နှစ်နီးပါး ငယ်ရွယ်သော နေအထက်ကိုမှ တိမ်းညွတ်ငြိတွယ်သွားခဲ့မိတာ တစ်ခါတလေတော့ နောင်တရချင်သည် ။

“တခြားသူတွေ မြင်သွားဦးမယ် အထက်ရယ်”

သူမ လက်ဖဝါးလေးကို ဆုပ်ကိုင်လာသော သူ့လက်တွေထဲက ရုန်းရင်းဆိုမိပေမယ့် နေအထက် ကလည်း မလွှတ်ဘဲ ပိုမိုတင်းတင်းဆုပ်ထားရင်း

“မြင်ချင်တဲ့ သူမြင်ဗျာ၊ ဂရုမစိုက်ပါဘူး”

အဲဒီလို တစ်ဇွတ်ထိုး နိုင်လွန်းတာတွေကြောင့်ပဲ သူမ စိတ်ညစ် စိတ်ရှုပ်မိတာဖြစ်သည် ။

နေအထက်ရဲ့ တစ်ဇွတ်ထိုး ဆန့်မှုတွေကြောင့် မလိုလားသည့်ပြဿနာတွေလည်း မဖြစ်စေချင် ပါ။ ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ့်အခြေအနေကို ကိုယ်ပဲ သိသည် ။

“အပြင်မှာ ပဲ ထိုင်မယ်နော် မ”

“မဟုတ်တာ သီးသန့်အခန်းထဲမှာ ပဲ ထိုင်ရအောင်”

“ဘာဖြစ်လို့ လဲဗျာ မရဲ့ အနားမှာ ကျွန်တော်ရှိနေတာကို တစ်ယောက်ယောက်မြင်မှာ ကြောက်လို့ လား”

“အထက်ရယ် ဘာလို့ တစ်ဇွတ်ထိုး ဆန်ချင်နေတာလဲ၊ မရဲ့ အခြေအနေကိုတော့ မင်း နားလည် သင့်တယ်၊ လတ်တလောမှာ မက ဦးနေဇော်နဲ့ မကင်းနိုင်သေးဘူးလေ”

“အဲဒါ မ မပြတ်သားတာပဲလေ၊ ဟိုက အချိန်မရွေး တရားဝင်ကွာရှင်းပေးမယ်လို့ ခွင့်ပြု ထားတာပဲ၊ မက ဘာလို့ လက်မခံတာလဲ”

“ကဲ လာပါကွယ် အထက် နားလည်အောင် မ ရှင်းပြမယ်”

နေအထက် လက်မောင်းကိုဆုပ်ကိုင်ပြီး ထိုင်နေကျ သီးသန့်စားပွဲလေးဆီပဲ ထွက်ခဲ့သည်။ ။ စားပွဲထိုးလေးကို သူမ စားစရာတွေမှာ နေသည် အထိ နေအထက် နှုတ်ခမ်းတွေ တင်းတင်းစေ့ကော ထိုင်နေသည်။ ။

တွန့်ကုတ်ထားသော မျက်ဝန်းတွေက ဘာကိုမှ အလိုမကျဖြစ်နေတာ သေချာသည်။ ။

“မ မှာ လိုက်တာတွေ အဆင်ပြေရဲ့ လား၊ ဘာလိုသေးသလဲ အထက်”

“ဘာမှ မလိုဘူး၊ ကျွန်တော် လိုအပ်တာ မ တစ်ယောက်တည်းပဲ”

မျက်ဝန်းတွေက သူမ မျက်နှာကို မျက်တောင်မခတ်တမ်း စူးစူးနစ်နစ် စိုက်ကြည့်ပြီး ပြောသည်။ ။ ရှက်စိတ်လေးနှင့် ထူပူသွားရင်း သူမ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ပြီးမိတော့

“ဘာလဲ မက လှောင်ပြိုးတာလား၊ အခုချက်ချင်း မကို ကျွန်တော် အပြီးအပိုင် ခေါ်သွားပစ် လိုက်မှာ နော်”

သူမ မျက်ဝန်းလေးတွေ ဝိုင်းစက်သွားရင်း စားပွဲပေါ်က တဒေါက်ဒေါက် ခေါက်နေသည့် နေအထက် လက်ချောင်းလေးတွေကို ဖိအုပ်ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဘာလို့ အလကားနေရင်း စိတ်တို ဒေါသထွက်နေရတာလဲ အထက် ရယ်”

“တကယ် ဒေါသဖြစ်နေတာ၊ ကျွန်တော် ချစ်သလို မ ချစ်ရဲ့ လား။ လုံးဝ မယုံနိုင်ဘူး၊ ဒီရက် အတွင်း ဖုန်းဆက်မယ်ဆိုပြီး မဆက်တာလည်း တကယ်တင်းနေတာ”

“ဒုက္ခပဲ မ အလုပ်တွေ ရှုပ်နေတာ ရှင်းပြပြီးပြီလေ”

“တော်ပါဗျာ ဖုန်းလေးဆက်ချိန် မရှိအောင် အလုပ်တွေ ပီနေသလား”

“တကယ်ပြောတာ အထက်၊ လချုပ်စာရင်းတွေ စစ်ရတယ်၊ ပြီးတော့ ကုမ္ပဏီက ရှယ်ယာတွေ လက်ခံယူရတယ်၊ ဒါတွေ အားလုံးက မရဲ့ တာဝန်တွေ ဖြစ်နေတာ မောင် သိရက်နဲ့ ”

“မ တစ်ယောက်တည်း ပင်ပန်းနေတာပေါ့ဗျာ”

“ဟိုတစ်ယောက်က ဘာမှ မှ မလုပ်နိုင်တော့တာပဲကွယ်၊ အားလုံးက မရဲ့ တာဝန်တွေပေါ့”

သူမဆိုတော့ နေအထက်က သူမ လက်ဖမိုးလေးအပေါ် အုပ်ကိုင် ဖျစ်ညှစ်လိုက်ရင်း

“မ ပင်ပန်းနေတာ မောင် မကြည့်ရက်ဘူးဗျာ၊ မရဲ့ အလုပ်တွေကို မောင် ကူညီချင်တယ်၊ မ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလူကြီးအနားမှာ ပင်ပန်းဒုက္ခခံပြီး ဆက်နေနေတာလဲ၊ သူလည်း ခွင့်ပြုပြီးပြီပဲဗျာ၊ တရားဝင် ကွာရှင်းပစ်လိုက်စမ်းပါ၊ ပြီးရင် မနဲ့ ကျွန်တော်က လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေနိုင်ပြီပေါ့ဗျာ”

ထုံးစံအတိုင်း နေအထက် နှုတ်ဖျားက စကားတွေကိုကြားရပြန်သည်။ ။ ချောမွေ့ရှင်းသန့် နေသော နေအထက် မျက်နှာကို ငေးကာ သူမရင်ထဲမှာ သံသယတို့ ခိုကွယ်နေတာတော့ အမှန်။

တကယ်ဆို နှစ်ဦးဆုံတွေ့ ကျွမ်းဝင်ခဲ့ကြတာ သုံးလကျော်ကျော်ပဲရှိသေးသည်။ ။ ဒီကာလ တိုလေးမှာ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်စွာ ရှိခဲ့ကြတာ ဖြစ်သင့်ရဲ့ လား။

သူမရဲ့ အခြေအနေ အသက်အရွယ်နှင့် ယှဉ်လျှင် ဆင်ခြင်တုံတရားတို့ ကင်းမဲ့လောက်အောင် မဖြစ်သင့်တာလည်း မှန်သည်။ ။

ဒါပေမဲ့ နေအထက်ရှေ့ရောက်တိုင်း သတိတရားတို့ ကင်းလွတ်ကာ နစ်မျောသွားခဲ့ချည်းပဲ ဖြစ်သည်။ ။

“မ ကျွန်တော်ပြောတာကို စိတ်ဝင်စားရဲ့ လား”

ဆုပ်ကိုင်ထားသော လက်ဖဝါးကို ဖျစ်ညှစ်ပြီး နေအထက်မေးမှ လွင့်မျောသွားသော အသိ တို့ ကိုချုပ်ထိန်းရင်း သူမ ပင့်သက်လေး ရှိုက်မိသည်။ ။

“စိတ်ဝင်စားပါတယ် မောင်ရယ်”

“ဒါဆို မရဲ့ ကိစ္စကို အမြန်ရှင်းလေဗျာ”

“အထက်ပြောသလို မလွယ်ဘူးလေ၊ အထက် နားလည်အောင် ပွင့်ပွ

ငုံလင်းလင်းပြောရရင် ဦးနေဇော်က မကို သူ့ရဲ့ ကျန်းမာရေးအခြေအနေကြောင့် ကွာရှင်းပေးတယ်ပဲ ထားဦး၊ အမွေကိစ္စ တွေက ဘာမှန်းမသိဘူး။ သူ့ရဲ့ အစီအစဉ်ကို ခုချိန်ထိ မ ဘာမှ မသိရသေးဘူး”

“ဟာ မ ကလည်း ဒါ ပြတ်ပြတ်သားသား ရှင်းရမယ့်ကိစ္စလေဗျာ၊ မ က သူ့ရဲ့ တရားဝင် ဇနီးမယားပဲ၊ ထိုက်သင့်တဲ့ အမွေပိုင်ဆိုင်ခွင့်တော့ ရှိရမှာ ပေါ့”

“ဒါကို မ သိတာပေါ့၊ ထိုက်သင့်တဲ့ အမွေရဖို့ အတွက် သူ့ရဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှု တွေက ဘယ်လောက်ထိ ရှိသလဲဆိုတာ သိဖို့ လိုတယ်၊ ဒါတွေသိချင်လို့ မ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေကို ကိုယ်တိုင် ဦးစီးလေ့လာ နေတာလေ၊ အထက် ပြောသလို အလောတကြီးလုပ်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဒါကို အထက် နားလည် သင့်တယ်”

သူမ အသေအချာရှင်းပြတော့ နေအထက် တည်ငြိမ်စွာ စဉ်းစားသွား၏။ အတန်ကြာ ငြိမ်သက် တွေဝေနေပြီးမှ သူမကို စူးစူးနစ်နစ် စိုက်ကြည့်ရင်း

“မကို ကျွန်တော် မခွဲနိုင်ဘူးဗျာ၊ ဒါကြောင့် မ ရှိနိုင်တဲ့ ဒီရန်ကုန်အထိ လိုက်လာတာ၊ တည်းခိုခန်းမှာ တည်းနေတာ တစ်ပတ်ရှိပြီ၊ နေစရိတ် စားစရိတ်က အစ တကယ်မလွယ်ဘူး”

နေအထက် ဘာကိုရည်ညွှန်းသည် ဆိုတာကို သူမ ချက်ချင်းသဘောပေါက်ပါသည် ။ မန္တလေးမှ ရန်ကုန်အထိ လိုက်လာသော နေအထက်မှ ဘာအလုပ်အကိုင်မှ မည်မည်ရရ မရှိတာကို သိထား သည် ။

“အထက်မှာ ငွေကြေးလိုအပ်နေတာမို့လား မပူပါနဲ့ ကွာ၊ မ ထည့်ယူလာပါတယ်”

စားပွဲပေါ်က ဆလင်းဘက်အိတ်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး နေအထက် မျက်ဝန်းတွေ လက်ခနဲ တောက်ပသွားခဲ့သည်။ ။ ပြီးမှ သူမကို ငေးငေးလေး စိုက်ကြည့်နေရင်း

“အဲဒါထက် အရေးကြီးတာက ကျွန်တော် မနဲ့ တွေ့ချင်တာလေ၊ မနဲ့ တွေ့ခွင့်ရဖို့ က အရေးကြီးတယ်”

“အခုပဲ တွေ့နေရပြီပဲ အထက်ရယ်”

“ဟင့်အင်း မနဲ့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် တွေ့ချင်တာ၊ ပြင်ဦးလွင်မှာ တုန်းက နေ့ရက်တွေကို မောင် တမ်းတနေတာ”

“အို”

ရှက်စိတ်နှင့် သူမ မျက်နှာလေး ရဲရဲနီသွားခဲ့သည်။ ။ နေအထက်က ထိုင်ခုံကို သူမနှင့်အနီးကပ် ဆုံးအထိ ရွှေ့ထိုင်လိုက်ရင်း

“တကယ်ပြောတာ မ၊ မကို မောင် တမ်းတမ်းစွဲနေပြီ၊ မောင်တို့ အတူ ဆုံချင်တယ်”

နေအထက် လက်တွေက သူမ ပခုံးလေးကို သိုင်းဖက်ထားရင်း ပခုံးစွန်းလေးကို ဖျစ်ညှစ်ကာ ပြောသည်။ ။ ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်ပြီးထင်သော နှလုံးသားက နေအထက်နှင့်ဆုံတိုင်း အပျိုရိုင်းလေးလို ရင်ခုန်လှုပ်ခတ်လာတတ်စမြဲ။

“နော် မ မောင်တို့ ဆုံရအောင်ကွာ နော်”

“အင်းပါ မောင်ရယ်၊ မ ကတိပေးပါတယ်၊ ဒီရက်အတွင်း တွေ့ဖြစ်မှာ ပါကွယ်”

“မ နော် မနှစ်သိမ့်နဲ့၊ မ မလာရင် ကျွန်တော် အဲဒီအိမ်အထိ ကိုယ်တို

င် လိုက်လာမှာ ”

“အဲဒီလိုတော့ စိတ်ထင်ရာ မလုပ်နဲ့ မောင်၊ စိတ်ချ မ ကတိပေးတယ် ၊ မတို့ ဆုံနိုင်ဖို့ ကြံစည် ပျံ့မယ်၊ ကဲ စားစရာတွေ အေးကုန်ပြီ၊ စားလိုက်ကြရအောင်နော်”

သည် တော့မှ နေအထက် ကျေနပ်စွာ ခေါင်းညိတ်ရင်း စားပွဲဝိုင်းပေါ် က ဟင်းတွေကို ခပ်ယူကာ သူမပန်းကန်ထဲ ထည့်ပေးသည် ။

အသည်းဟင်းဖတ်တွေက သူမ ပန်းကန်ထဲမှာ အလျှံအပယ်ရောက် လာ၏။ နေအထက်က နှစ်လိုဖွယ်ပြီးရင်း မျက်စိတစ်ဖက်မှ ဝိတ်ပြသေး ၏။

သည် လို သိတတ်ယုယမှုလေးတွေကြောင့်ပဲ နေအထက်ရဲ့ ရင်ခွင် ထဲမှာ သူမ ပျော်ဝင်နေခဲ့ ရတာဖြစ်သည် ။

သတိနှင့် အသိတရားအားလုံးကို မေ့ပျောက်အောင် စွမ်းနိုင်သော နေအထက်ရဲ့ ယုယကြင်နာ ခြင်းတို့ က သူမအပေါ်မှာ ထာဝရအတွက် လား။ တဒင်္ဂအတွက်လား။

ထိုမေးခွန်းတွေက နေအထက် ရှေ့ရောက်လျှင် မေ့ပျောက်ကာ နှစ် မျောသွားတတ်စမြဲ။ အခုလည်း ...။

★